

'je bent de eerste noch de laatste
die stenen naar de barricade draagt
en bloemen ruilt met de muren van de stad.

Die nieuwe mens wil menigvuldig worden.
een ik, een zelf, een zijn
met een vertakte kruin.

Een velerlei
waarin het laatste naar het eerste stijgt,
van top naar wortel pelgrimeert,
van moeder kluis naar roversnest.
samen naar gebalde vrijheid.

Het vlucht het zelf
in het vermenigvuldigd dier,
ramt de poorten van de plaatselijke kerk,
dooft de vlam
op het altaar van verwachting.

Het werd afwerig als de eerste dag,
verleiden in de vrouw en moeder,
toekomstig en reeds stervend in ongeboren zonen,
vergendelid in een huis
waar brood en melk ontbreken.

Het rolt onder de hielen van de groep,
onder de Minotaurus
van ijzer en gekerm,
alleen en toch de roes van velen,
plaveisel dat niet weet
aan welke straat haar naam gegeven werd.

Het weet niet welke knie zal buigen,
noch welke hand aanvaarden.

Het schrijft vergeefse woorden
op het scherm van humorloze
cineasten.